

Carmen Serrano. Foto: Farrús

La Carmen de Cal Baró

Maritxell Noguera

LA CARMEN SERRANO VA NÉIXER a Berzocana (un poble petit de la província de Cáceres) fa gairebé setanta-un anys. Entre Berzocana i Alella hi ha gairebé un miler de quilòmetres. Aquesta és la distància que va recórrer la Carmen de Cal Baró (tal i com és coneguda per tots) després de la mort de la seva mare. Cap lligam la unia al seu poble natal, així que va fer un farcell amb tot el que tenia i va agafar un tren cap a Barcelona (on hi era de feia temps la seva germana).

Aquest viatge el va fer amb poc més de vint anys i encara avui recorda la impressió que li va fer veure una ciutat gran com Barcelona. Tenir la seva germana a prop la va ajudar a trobar feina a casa d'uns senyors que se l'enduien a Alella els estius i els caps de setmana... en aquests primers contactes amb el nostre poble va conèixer Mariano Muntadas. Van estar molts anys veient-se només els caps de setmana; la Carmen recorda que sempre que anaven al cinema es perdia el final de les pel·lícules perquè havia de d'agafar l'autobús de tornada a Barcelona. Però finalment van poder casar-se, ja que van entrar de

masovers a Cal Baró (on viu des de llavors). Així és com es va establir al nostre poble de manera definitiva i va començar a treballar pel senyor Cebriá. Serà amb el temps que deixarà la feina de despatx i després vindran les classes de cuina... però tot això s'ha d'explicar per ordre.

**La Carmen és una senyora afable,
de tracte agradable i rostre tran-
quil; però canvia la seva expressió
quan li preguntem perquè creu
que l'estem entrevistant.**

La Carmen està molt contenta de com va ser rebuda per la gent d'Alella. I quan ens explica això comença a recordar com n'era de maco llavors el poble. Ens diu que abans es sortia més al carrer, hi havia més relació amb la gent i tothom es coneixia. Està una estona amb la vista perduda en les fotografies que té damunt els prestatges del menjador i comença a relatar-nos anècdotes d'aquella època amb la Isabel de la Parra i d'altres persones d'Alella. S'entreté amb detalls de l'envelat de la festa major, dels vestits que

les noies estrenaven durant aquells dies i de com n'era de bonic veure com tothom ballava al ritme de la música. Reconeix, de totes maneres, que ella es va haver de perdre molts balls perquè havia de quedar-se cuidant els fills de Cal Baró mentre els se-

nyors eren a la festa; però ens ho explica amb el somriure a la boca, sense donar-hi cap mena d'importància.

La Carmen és una senyora afable, de tracte agradable i rostre tranquil; però canvia la seva expressió quan li preguntem perquè creu que l'estem entrevistant, si es considera un personatge del poble. Llavors obre molt els ulls i respon enmig d'una rialla que no sap perquè l'hem triat i que ella no es considera una de les persones més

conegudes d'Alella. Però aleshores comencem a parlar dels seus pastissos i de les seves classes de cuina i ens comenta que potser és aquest el motiu que ha fet que tanta gent la conegui.

La veritat és que som molts els que hem celebrat les nostres festes d'aniversari, des de ben menuts, menjant pastissos fets per la Carmen. Només veure les fotografies que té d'alguns d'ells ja fa entrar salivera. Ens explica, però, que té malament una cama i que necessita repòs, per això els seus fills ja no la deixen passar gaire hores dreta a la cuina. Tanmateix reviu, en qüestió de segons, els vint anys aproximats que ha donat classes de cuina a casa seva. Ens comença a parlar d'això i els ulls expressen l'enyorança d'aquells dies on calia tanta vitalitat per sortir-se'n amb tot. La cuina sempre li ha agradat, és per això que es va apuntar a un curset a Barcelona i un

cop fet es va veure amb cor per llençar-s'hi ella tota sola. Així de senzill va ser. Ah!, val a dir que les seves receptes són totes de cuina catalana.

La Carmen ens explica que ella no va portar receptes extremenyas i sembla que se li neguen els ulls quan torna a parlar del seu poble. Fa poc temps que hi va anar de visita i va reconèixer molta gent que no veia des que se'n va anar. De totes maneres diu que ara Alella és el seu poble i que no se'n vol moure.

En la darrera pregunta que li fem la obliquem

a implicar-se amb la situació actual del poble i li fem dir què és el que més li agrada d'Alella i el que menys, aquella cosa que si ella pogués canviaria. Respon

educadament que li agrada tot en general, però potser era millor abans, que hi havia un ambient més familiar. I pel que fa a la part negativa de la nostra pregunta, es queda quieta, pensant, i finalment diu de manera rotunda que el que canviaria és la riera Coma Fosca, que tants desaigües com té, sempre estan tapats de sorra i quan plou no hi ha manera que ella pugui creuar la riera per anar a comprar. Sembla que el tema de la riera sempre el duquem al damunt, oi?

Ens acomiadem de la Carmen i mentre ens acompanya cap a la sortida s'agafa una cadira que col·loca a un racó del pati on hi toca el sol, s'hi

asseu i ens segueix amb la mirada mentre ens allunyem, fins que creuem el barri de Cal Baró.

Foto: Arxlu família

En els primers contactes amb el nostre poble va conèixer Mariano Muntadas. Van estar molts anys veient-se només els caps de setmana.

Foto: J. Farrús

La Carmen amb la seva néta